

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **Ing. M. Ž.**
bytem R. 624/43, L., S. r.
zastoupen daňovým poradcem Ing. I. P.
sídlem Ř. 11d, B.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2016, č. j. 51342/16/5300-21444-711869, ve věci doměření daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 9. 6. 2015 dodatečný platební výměr č. j. 1251341/15/3107-50522-805063, kterým žalobci za

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

zdaňovací období od 21. 4. 2010 do 30. 6. 2010 doměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 50 000 Kč, a současně rozhodl o povinnosti uhradit penále 10 000 Kč, a dále dodatečný platební výměr č. j. 1251485/15/3107-50522-805063, kterým žalobci za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2010 doměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 56 000 Kč, a současně rozhodl o povinnosti uhradit penále ve výši 11 200 Kč. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 11. 2016 zamítl odvolání žalobce a obě rozhodnutí správce daně potvrdil.

2. V rámci prověřování splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH správce daně po provedené daňové kontrole dospěl k závěru, že žalobce neprokázal použití zdanitelných plnění přijatých od společnosti T. C. s. r. o. (dále jen „T.“), a to poskytování velkoplošné reklamy na LCD obrazovce umístěné v Brně u G. V., k nimž žalobce předložil dva daňové doklady (č. X ze dne 18. 6. 2010 na částku 300 000 Kč a č. X ze dne 19. 7. 2010 na částku 336 000 Kč) pro svou ekonomickou činnost a nesplnil tak podmínku nároku na odpočet DPH dle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), tudíž uplatnil nárok neoprávněně.
3. V odvolání proti vydaným dodatečným platebním výměrům žalobce uvedl, že mezi jím předloženými písemnostmi byly i doklady vztahující se k fakturaci poskytnutých reklamních plnění pro jeho odběratele, tudíž správci daně muselo být zřejmé, že žalobce použil reklamní čas nakoupený od T. pro plnění, která poskytoval svým klientům, konkrétně společností K., a. s. (dále jen „K.“) a G. I. T. s. r. o. (dále jen „G.“). Správce daně tedy žalobce nezákonně vyzýval k předložení dokumentace, kterou měl k dispozici. Dále poukázal na skutečnost, že z judikatury SDEU vyplývá, že použitím přijatého zdanitelného plnění pro uskutečňování vlastních zdanitelných plnění pro své odběratele je třeba rozumět i spotřebování přijatého zdanitelného plnění jako režijního nákladu. Žalobce poskytoval v rámci své ekonomické činnosti mj. počítačovou grafiku pro své zákazníky. Na všech poskytnutých reklamách vysílaných v rámci LCD projekcí bylo i jméno žalobce včetně všech identifikačních znaků a informace, že se touto činností zabývá, což může prokázat výslech žalobcových zákazníků i poskytovatele prostoru k vysílání. Přijaté zdanitelné plnění tak využil žalobce i pro svou vlastní reklamu. V doplnění odvolání ze dne 8. 10. 2015 uvedl, že reklamní čas nakoupil rovněž od společnosti S. s. r. o. Dále uvedl, že v reklamách uváděl v rámci sebepropagace klienty, kterým poskytoval své služby. Jelikož se jednalo o sebe prezentaci, svým zákazníkům toto využití velkoplošné reklamy nefakturoval. Zvláště pak stojí samostatná reklamní kampaň pro společnost G. (doklad č. X ze dne 29. 12. 2010), a dále reklamní služby týkající se společnosti Korellis, již žalobce zajišťoval komplexní služby, a jeho odměna byla stanovena částkou z dosaženého obrátu společnosti, na němž se žalobce podílel. Některé z činností potřebných pro poskytované komplexní služby zajišťoval žalobce pro společnost Korellis prostřednictvím subdodávek, což však muselo být výslovně smlouveno, jinak nesl náklady na subdodávky v plné výši žalobce. Jednou ze subdodávek, kterou nesl žalobce k vlastní tíži, bylo právě zajištění velkoplošné reklamy na zboží společnosti K. Poskytované komplexní zastoupení žalobce vyfakturoval společnosti K. dokladem č. X ze dne 29. 4. 2011, přičemž smlouva mezi žalobcem a společností K. je dostupná u místně příslušného správce daně společnosti K. (FÚ pro Jihomoravský kraj).
4. Žalovaný dospěl v žalobou napadeném rozhodnutí k závěru, že reklamní čas nakoupený žalobcem od T. nebyl předmětem plnění uskutečněného žalobcem pro G., neboť skutečným poskytovatelem tohoto plnění byla společnost S. s. r. o. (daňový doklad č. X).

Ve vztahu ke společnosti K. pak žalovaný uzavřel, že jelikož je na daňovém dokladu č. X uveden předmět plnění příliš obecně jako „zastupování společnosti K.“, neprokazuje tento doklad, že součástí tohoto zastupování bylo i poskytování reklamního času. Dále žalovaný uvedl, že z daného dokladu nevyplývá ani to, za jaké období je odměna za zastupování stanovena, přičemž se ukázalo nepravdivým i tvrzení žalobce o tom, že smlouvu se společností K. má v držení její místně příslušný správce daně. Žalobce tedy dle žalovaného neprokázal, že plnění přijaté od T. použil pro uskutečňování své ekonomické činnosti ve prospěch společnosti K. Dále žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že by reklamní čas nakoupený od T. použil rovněž pro vlastní propagaci. Reklamní spot, který správce daně zajistil, a který měl dle zástupce T., Ing. V., sám žalobce dodat, nezobrazuje název žalobce, jeho identifikační znaky ani jeho ekonomickou činnost, stejně jako nelze určit žádný konkrétní subjekt (K. či G.), který by měl být tímto spotem prezentován. Žalobce tedy v uvedeném směru neunesl důkazní břemeno.

5. Žalobce žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě požadoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správce daně. Uvedl, že:

- a) žalovaný porušil princip neutrality daně. Lze souhlasit se žalovaným, že neutralita DPH není bezbřehá a za určitých okolností je správce daně oprávněn odepřít nárok na odpočet daně plátcí daně. Tato možnost je však natolik silnou výjimkou z uvedené zásady neutrality, že musí být používána správcem daně velmi omezeně a pouze v případech, kdy správce daně bezesbytku unese důkazní břemeno na něj uvalené. Podle názoru žalobce však není možné, aby nastala situace, kdy správce daně selektivně vůči jednomu plátcí daně uplatní postup k zamezení uplatnění nároku na odpočet DPH a u dalších stovek či tisíců obdobných daňových subjektů takovýto postup akceptuje. Žalobcovy posuzované obchody se neodchylují ani nevymykají běžnému obchodnímu styku, které při svém obchodování běžně používají tisíce daňových subjektů, které správce daně u tisíců daňových subjektů akceptuje;
- b) v kontrolovaném období měl žalobce zaregistrovaný předmět podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obory činnosti specializovaný maloobchod grafické práce a kresličské práce. Kromě jiného poskytoval v rámci grafických prací i zpracování počítačové grafiky vč. reklamních spotů. Svým klientům zajišťoval i další, navazující služby spojené s uvedenými grafickými pracemi. Za použití přijatých zdanitelných plnění pro ekonomickou činnost je považováno i pořízení nákladů, které s ekonomickou činností souvisí nepřímo, mluví se o režijních nákladech, mezi něž bezesporu patří i náklady na vlastní propagaci či reklamu. Žalobce nezpochybnitelně poskytoval svým zákazníkům mj. výše uvedené služby (viz výslech svědka Ing. F. V. – žalobce dodal zpracované spoty, které byly následně uváděny v příslušném médiu). Na všech reklamních spotech, které žalobce zpracoval, bylo uvedeno jeho jméno jako tvůrce spotu. Již tato skutečnost stačí k tomu, aby byl oprávněn uplatnit nárok na odpočet DPH. Bylo-li by tomu naopak, pak měl správce daně přistoupit k neuznání odpočtu, nebo jeho části i u dalších přijatých plnění, které by používal plně, nebo z části pro zpochybněné výstupy (např. u výpočetní techniky, kterou používal pro tvorbu zpochybněných spotů). Svědek potvrdil, že mu příslušný spot dodal žalobce, že byl odvyšlán v souladu s uzavřenou smlouvou, a že vystavil daňový doklad předložený žalobcem v rámci daňové kontroly. Žalovaný uvedl, že z obsahu spotu nelze dovodit žádnou souvislost s žalobcem, tj. prezentaci jeho vlastní ekonomické činnosti, jeho název či jiné identifikační znaky a nelze ani určit žádný jiný

konkrétní subjekt, tedy ani K. či G., který měl být tímto spotem prezentován, nevyjádřil se však k tomu, co tedy bylo předmětem spotu a co na něm bylo uvedeno a svým postupem tak navozuje pocit, že uvedený spot nevyrobil a nedodal jmenované společnosti žalobce a že tento se netýkal žalobcovy ekonomické činnosti. Tato skutečnost činí rozhodnutí nepřezkoumatelným;

- c) žalovanému i správci daně je známe, že žalobce uvedené služby poskytoval zákazníkům v dlouhém časovém období (nejednalo se o jednorázovou záležitost). Veškeré ostatní odpočty DPH byly žalobci v rámci daňové kontroly uznány. Přestože obchodní případy byly totožné s posuzovanými plněními (žalobce vytvořil počítačové dílo – spot, který po odsouhlasení, ze strany zákazníka předal k uvedení v příslušném mediu), správce daně neuznal nárok na odpočet pouze z uvedených daňových dokladů. I ostatní spoty používal pro vlastní prezentaci. Rozdíl mezi uznanými odpočty a neuznanými je pouze v tom, že u neuznaných „nedoložil“ žalobce správci daně, že svým zákazníkům vyfakturoval veškerý nakoupený vysílací čas.
 - d) u společnosti K. probíhalo rozsáhlé daňové řízení, které prověřovalo DPH za jednotlivá zdaňovací období, jehož součástí bylo i prověřování spolupráce mezi jmenovanou společností a žalobcem. Žalobce vypovídal při několikahodinovém výsledku svědka mj. i ve věci své obchodní spolupráce se jmenovanou společností. V rámci provedeného výsledku jako svědek poskytl správci daně informace o tom, že zajišťuje pro jmenovanou společnost obchodní činnost v oblasti prodeje papírenského zboží. Správce daně předložil smlouvu, kterou v této oblasti uzavřel se jmenovanou společností a správce daně ji uložil do spisu daňového subjektu. Požadavek na předložení předmětné smlouvy měl místně příslušný správce daně jmenované společnosti i v roce 2013. Pokud tedy provedl správce daně místně příslušný jmenované společnosti daňové řízení ve věci obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností Korellis a.s., pak je nutné konstatovat, že veškeré požadované podklady musí být již uloženy ve spise daňového subjektu a lze se na tyto dokumenty při daňovém řízení odvolávat. Žalobci není ani známo, že by správce daně jmenované společnosti neuznal nárok na odpočet DPH z jím poskytnutých služeb této společnosti.
6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce splnil podmínku zakotvenou v § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH, tj. předložil pro uplatnění nároku na odpočet daně daňový doklad. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že ani formálně správný doklad nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li zároveň prokázáno splnění dalších podmínek definovaných v § 72 a § 73 ZDPH. Dále žalovaný připomněl mechanismus přenosu důkazního břemene v daňovém řízení. Žalobce nepředložil k prokázání využití předmětných plnění (reklamního času) k ekonomické činnosti v rámci daňové kontroly žádné důkazní prostředky. Teprve v rámci odvolání uvedl konkrétní odběratele, kterým měl nakoupený reklamní čas od T. prodat. Důkazy, které k tomu předložil, vyhodnotil žalovaný v bodech 17-20 napadeného rozhodnutí, a to v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a dospěl k závěru, že dodavatelem reklamního času pro G. byla společnost S. s. r. o., nikoliv T. U odběratele K. pak žalobce neprokázal použití plnění přijatých od T. pro uskutečňování své ekonomické činnosti ve prospěch K. Konečně žalobce neprokázal ani použití zdanitelných plnění - reklamního času na LCD obrazovce - přijatých od T. ke své ekonomické činnosti, tj. k sebeprezentaci. Nárok na odpočet DPH z těchto plnění tak uplatnil neoprávněně. Správce daně není povinen vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch poplatníka,

daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací. Pokud žalobce tvrdí, že má nárok na odpočet, musí prokázat, že splnil veškeré podmínky pro jeho přiznání, což neučinil. Žalovaný naopak prostřednictvím zákonných prostředků (dožádání, mezinárodní dožádání) zjišťoval, zda žalobce tyto podmínky splňuje. Výzvou dle § 92 odst. 4 daňového řádu ze dne 6. 8. 2015 byl žalobce vyzván k prokázání tam uvedených skutečností. Stejně tak byl sdělením č. j. 1681069/15/3107-60562-803368 upozorněn, že správce daně má k dispozici CD s předmětným reklamním spotem, s jehož obsahem se může žalobce seznámit (doručeno 28. 10. 2015 do datové schránky zástupce Ing. P.). Není tedy zřejmé, z jakého důvodu nyní žalobce poukazuje na to, že se žalovaný nevyjadřuje k obsahu spotu. Ve vztahu ke smlouvě, která měla být dle tvrzení žalobce v bodu součástí správního spisu u místně příslušného správce daně jeho obchodního partnera, žalovaný uvedl, že předmětem tohoto řízení není vedení spisu jiného daňového subjektu. Žalobci nic nebránilo tuto smlouvu předložit znovu správci daně při daňové kontrole či ji získat od svého obchodního partnera, pokud předal originál správci daně při kontrole jiné, což však žalovaný nepovažuje za pravděpodobné, neboť správce daně si vždy pořizuje kopie. Byl-li obchodnímu partnerovi odpočet přiznán, nárok na odpočet zřejmě prokázal. Takové zjištění však nebylo a není předmětem tohoto řízení.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl krajský soud o žalobě bez jednání.
8. Krajský soud předně uvádí, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně popsal hmotněprávní i procesní úpravu, která se na posuzovaný případ vztahuje, jakož i relevantní judikaturu, která tuto právní úpravu vykládá, přičemž následně tuto srozumitelně aplikoval na posuzovaný případ. Krajský soud proto na rozhodnutí žalovaného v této části odkazuje a znovu toliko zdůrazňuje, že prokázání použití zdanitelných plnění, z nichž plátce daně uplatňuje nárok na odpočet daně na vstupu, v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby, je jednou z hmotněprávních podmínek vzniku nároku na odpočet daně, stanovených v § 72 odst. 1 ZDPH, přičemž procesní odpovědnost za prokázání splnění této podmínky nese v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt, který nárok na odpočet uplatňuje.
9. Žalobní bod a) hodnotí soud jako zcela obecné a ničím nepodložené tvrzení o tom, že správce daně, resp. žalovaný neuznává nárok žalobce na odpočet za podmínek, které u stovek či tisíců jiných daňových subjektů nerozporuje. Krajský soud proto uvádí, že pro uvedenou obecnost daného tvrzení nelze tento žalobní bod považovat za řádný, a tudíž se s ním nelze věcně vypořádat. Krajský soud může toliko uvést, že z jeho rozhodovací činnosti je mu známo, že k neuznání nároku na odpočet DPH pro nesplnění podmínek § 72 a 73 ZDPH v případě, kdy daňové subjekty neprokáží, že se zdanitelné plnění fakticky uskutečnilo, kdy neprokáží, že se uskutečnilo tak, jak je deklarováno na jinak bezvadných daňových dokladech, popř. pokud neprokáží, že přijaté zdanitelné plnění dále využili pro svou ekonomickou činnost, v praxi poměrně často dochází.
10. Žalobním bodem b) žalobce vytýká žalovanému, jakým způsobem hodnotil, resp. popsal obsah spotu, který byl jako důkazní prostředek opatřen v odvolacím řízení (písemnosti č. 10 a 13 v části správního spisu označené jako 2. a 3. Q. 2010). Krajský soud

uvádí, že ve sdělení ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1681069/15/3107-60562-803368, které bylo doručeno zástupci žalobce dne 28. 10. 2015, správce daně uvedl, že na CD nosiči získaném od Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, na němž je reklamní spot, který měl být vysílán v rámci reklamního času nakoupeného žalobcem od společnosti T., je text: „GRAFICKÉ STUDIO“, „Profesionální předtisková příprava Vašich tiskových zakázek“ a je zde uveden e-mail „X“. K tomuto důkazu se však žalobce žádným způsobem nevyjádřil. Ve skutečnosti, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí toliko popsal, co v uvedeném spotu není, tj. jakákoli identifikace žalobce, ani reklama společností G. či K., popř. jejich produktů, tudíž krajský soud nespatřuje pochybení, či dokonce vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Hodnocení žalovaného popisu předmětného spotu odpovídá, a tudíž bylo na žalobci, aby správnost tohoto hodnocení vyvrátil, tj. předložil nový důkaz, vysvětlil, jakým způsobem jej ve spotu uvedený text charakterizuje, či alespoň tvrdil, že důkazní prostředek (CD), který je obsahem správního spisu, zachycuje jiný, či ještě další reklamní spot, který žalovaný opomněl. Nic takového však žalovaný netvrdil a nečiní tak ani v podané žalobě. Tvzení žalobce, že všechny reklamní spoty nesly jeho jméno jako tvůrce spotu, zůstalo neprokázáno. Žalobní bod b) je tudíž nedůvodný.

11. Žalobní bod c) považuje krajský soud rovněž za poměrně obecný. Žalobce v něm de facto formuluje názor, že stejnou argumentací mu neměly být přiznány i další nároky na odpočet daně. Sám přitom identifikuje jako rozdíl mezi přiznanými a nepřiznanými uplatněnými nároky v tom, zda doložil fakturaci přijatého zdanitelného plnění svým zákazníkům či nikoliv. Tento rozdíl je však poměrně klíčový. Správní orgány nezpochybnily, že žalobce reklamní čas u společnosti T. nakoupil, vytkly však žalobci, že dokladově a zejména fakticky neprokázal, že by a jak následně v předmětném zdaňovacím období právě tento nakoupený reklamní čas využil dále ke své ekonomické činnosti, tj. že by jej přeprodal dalšímu subjektu, či že by jej využil jako reklamní čas k sebeprezentaci. Žalobní bod je tudíž nedůvodný.
12. K otázce opatření žalobcem navrženého důkazu smlouvou uzavřenou se společností Korellis, krajský soud uvádí, že z obsahu spisu zjistil, že správce daně v rámci daňové kontroly zaslal dne 8. 2. 2013 dožádání Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III, v němž požadoval vyjasnění skutečností týkajících se daňového dokladu č. 1110006 ze dne 29. 4. 2011, tj. faktury vystavené žalobcem za zastupování společnosti Korellis. Odpověď na dožádání obdržel správce daně dne 23. 4. 2013. Dožádaný správce daně uvedl, že společnost K. nesídlí na sídle zapsaném v obchodním rejstříku, dotazovanou fakturu vystavil za společnost Korellis její jediný člen představenstva, a to žalobce Ing. Ž., a dále že smlouvu o spolupráci (zprostředkování) přes tvrzení zástupce žalobce správce daně v držení nemá. Dále dožádaný správce daně uvedl, že za zdaňovací období duben 2011 je v evidenci přijatých zdanitelných plnění společnosti Korellis předmětná faktura vystavená žalobcem zaevidována s datem 29. 4. 2011 a číslem X s tím, že uplatněná částka se s daňovým dokladem předloženým žalobcem shoduje. Dále dožádaný správce daně popsal, jak zástupce žalobce opakovaně předvolával k podání vysvětlení v souvislosti s předmětným dožádáním, avšak tento se nejprve omluvil, a následně již bez omluvy nedostavil. Dožádání samotné i odpověď na ně je součástí správního spisu a žalobce byl s výsledky dožádání seznámen v rámci seznámení s výsledky kontrolního zjištění. Krajský soud se proto konstatuje, že správce daně důkaznímu návrhu vyhověl a způsobem, který žalobce navrhoval, se pokusil předmětnou smlouvu obstatat. Tento pokus však zůstal bezvýsledný, neboť dožádaný správce daně sdělil, že tato smlouva předmětem daňového spisu společnosti K. není. Krajský soud se proto ztotožňuje

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

s názorem žalovaného, že bylo procesní odpovědností žalobce uvedenou smlouvu sám předložit. To však žalobce neučinil a nepředložil ani důkaz o tom, že by skutečně dožádanému správci daně smlouvu předložil a tento by si ji (v originále) ponechal. Z rozhodovací činnosti je pak krajskému soudu známo, že originály listin zásadně nejsou do daňových spisů zakládány. Neexistence smlouvy jako důkazního prostředku tedy není procesním pochybením správce daně či žalovaného. Otázka toho, zda byl či nebyl uznán nárok na odpočet společnosti Korellis z uvedené faktury, není pro posouzení projednávané věci podstatný. Oprávněnost nároku na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění je posuzována u každého daňového subjektu individuálně. V posuzované věci je nadto významné, že zdanitelné plnění bylo na předmětné faktuře popsáno jako zastupování společnosti a pokud společnost Korellis netvrdila, že obsahem tohoto plnění bylo i poskytnutí reklamního času na velkoplošných reklamních plochách, nemusela být tato věc v daňovém řízení týkajícím se společnosti Korellis vůbec řešena. Žalobní bod d) je tudíž nedůvodný.

13. Krajský soud shrnuje, že správce daně provedl v rámci daňové kontroly bohaté dokazování, svá zjištění precizně popsal ve zprávě o daňové kontrole a žalobci umožnil plné uplatnění jeho procesních práv. Jeho závěr o tom, že žalobce neprokázal, že zcela výsledku dokazování odpovídá.
14. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. srpna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu